

нѣжно ближеше разбърканитѣ коси на главата му. Луната гледа, гледа и навѣрно теленцето ѝ хареса, та почна да му намига съ едното око и да му се плези съ половинѣ уста. Въ този мигъ върху гребена на голѣмата поляна изкочи вълкъ. Върѣ се въ небето и високо се прозина. Помириса въздуха и съ два скока прескочи поляната. После се покатери по Точилската клисура и съ цѣли дробове пое въздухъ. Бързо обиколи скалитѣ и лакомо протегна муцуна къмъ букака.

*

Рудова вдигна глава и, безъ да диша, се загледа въ мрака. Изведнажъ, разтревожена, тя се обърна и нѣжно бутна телето задъ широкия буковъ дѣнеръ, а сама застана до него и съ погледъ, слухъ и обоняние изучваше мрака. И, действително, тя не се лъжеше, наблизко нѣкъде дочу тихо шумтене подъ широки лапи. И вече близо се търкулна камъкъ... Ето между клонетѣ надзърта глава съ две остри очи. Като трескава кравичката потрепера отъ главата до опашката. Тази минута бѣше кратка като мигъ. И дълга. Ужасно дълга, като дълга черна нощъ. Щѣше, може би, и да продължи, ако телето не бѣше мръднало, а вълкътъ, гладенъ и лакомъ за сладко месо, отвори челюсти и скочи.

Навѣрно това бѣше съвсемъ младъ и неопитенъ вълкъ, щомъ мислѣше, че така лесно ще отнеме току що отеленото теле отъ кравата, а особено отъ Рудова, старъ храбъръ борецъ. Защото въ сжщия мигъ съ слѣпа, безумна храбростъ и свѣткавична бързина, тя се спусна предъ телето срещу вълка.

Звездитѣ гледаха всичко това, но въ този мигъ отъ ужасъ закриха очи съ облакъ. Птицитѣ наоколо се изплашиха и изхвъркнаха отъ клонетѣ... Когато следъ известно време побледнѣлитѣ отъ страхъ звездички надникнаха презъ облака, отъ очудване станаха по-голѣми и съ блѣсъка си почнаха да призоваватъ цѣлото небе.

Рудова, нашата малка кравица, цѣлата сгърчена, съ остритѣ си рога бѣше забола лакомия вълкъ къмъ бука, но така, че и тя бѣше останала неподвижна. И вълкътъ, и кравата бѣха безчувствени, като мъртви. Само бедното теленце се мъчеше да се изправи, за да дойде до майчиното пълно виме, защото бѣше гладно.

*

Едвамъ на разсъмване, когато руменото вѣтрило се разгъна, и чудесна росица, блестяща като скъпоценни камъни, падна върху вцепененото тѣло на вълка и върху неподвижната кравичка, съ фенери и кучета търсачитѣ стигнаха и въ Точилския букакъ.

Всички се вкамениха, когато намѣрика Рудова и видѣха, какво се бѣше случило. Едвамъ я отдѣлиха отъ мъртвия вълкъ. А когато доведоха премръзналото ѝ теленце, хората видѣха въ очитѣ ѝ голѣми сълзи, като у човѣкъ, който е преживѣлъ страшно нещастие и не е полудѣлъ. Какъвъ тжженъ погледъ! Женитѣ се разплакаха и цѣлунаха нейната мила глава.

Завиха рогата ѝ, защото се бѣха изкривили отъ жестокия ударъ. Така нашата храбра Рудова остана безъ рога. Но не трѣбва да жали. Защото цѣлото село, всички, старо и младо, излѣзе да я